

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

§. 2. De Oratione vocali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

per beatum se putat, si potest adipisci: ita qui patiendi desiderio accensus orationi insistit, non ille cælestes delicias in illa venatur, sed dummodo Deo placeat, quidquid duri, amarique inter orandum occurrit, animo constanti excipit, & exhaurit: tu ad hoc te accinge, & consolationes, deliciasque ad æterna, quæ post hanc vitam sequentur, præmia remitte.

§. 2.

De Oratione vocali.

PRodest hæc oratio, animumque impingat, si cum præparatione, & mentis attentione fiat, aliter minimè. Qui vocaliter orat, ait S. Theresia, nec confiderat, quem alloquatur, neque quid postulet, neque quis ille sit, qui rogat, etsi labia multum moveat, parum tamen orat: qui cum Deo quasi cum plebeio homuncione agit, & quod in buccam venit, nullo delectum attentionemvè effutit, non orat ille; sed potius Deum ad iram provocat: atque utinam inter Christianos ad tantam impudentiam, & brutis innatam stupiditatem nemo dilabatur. Non in multitudine verborum, sed in attentione fervoreque consistit hujus orationis bonitas, & fructus. Cum in hortulo Gethsemani tribus horis Christus oravit, idem sæpius reperijse videtur; &

non tam verba, dictionemque mutasse, quam in eadem animi submissione, fervoreque perseverasse; quem S. Franciscus, dum dixit noctem integram: *Deus meus, & omnia*, & Masseus ejus discipulus, imitati videntur. Hic enim à mediâ nocte ad usque dici crepusculum hoc solum repetebat: *Domine Deus, da mihi peccatorum meorum contritionem, eorum emendationem, & gratiam pro illis satisfaciendi, secundum tuam sanctissimam voluntatem*: mane verò post auditum Missæ Sacrificium cantillando dicebat pluribus horis: *Domine Deus, fac queso, ut te cognoscam, te timeam & te amem*. Inter verò Eremitæ illos sanctissimos, unus hæc pauca, sed magni momenti & ponderis verba inter orandum proferebat: *Domine, quod vis, & sicut vis*. Duo optabat semper egisse S. Egidius B. Francisci discipulus, dicebatque: Si à mundi exordio, ad ejus usque finem vitam propagare mihi concederetur, toto illo decursu nihil aliud fecisse vellem, quam Deo primò pro acceptis beneficijs gratias egisse; secundò de peccatis me accusasse & reprehendisse. Virum idiotam, & tam tardi ingenij, debilisque memoriæ, ut orationem Angelicam integrè recitare non posset, cū juvare vellet S. Brigitta, Deum rogavit, ut quid cum illo sibi agendum esset, inspirare dignaretur:

ref-

II.
Varij va-
riorum o-
randi mo-
di.

10.
Orationis
vocalis
bonitas in
quo con-
sistat.

12.
Placet
Deo idio-
tarum
simplici-
tas.

L.N. Peref.
cap. 22.

respondit Deus hominis istius simplicitatem pondentiâ superbiorum sibi gratiorem esse: sequè ejus bonâ voluntate ita delectari, ut olim Evangelicæ viduæ duos obolos Regum opibus prætulerat: eumque qui fide integrâ, sinceraque voluntate tria dumtaxat verba, nempe, *J E S U misere mei*, pronuntiat, sibi magis placere, quàm, qui mille profert nullâ attentione.

S. Theresiam ut orandi modû perdisceret, audivit aliquando simplex fœmina, quæ de precandi consuetudine interrogata, cum aliquot tantum Dominicas orationes se recitare certo numero & attentione respondisset, ita S. Virginem admiratione defixit, ut illi diceret, pergeret porrò. neque ab suo instituto desisteret: optare se à Deo pari orandi gratiâ, donoque potiri. Norunt, inquit, Angeli, qui Regi suo semper assistunt, rustici & ignari opinionis inconditam, sed humilem precationem, alterius hominis literis, & scientiâ instructissimi doctâ & perpolitâ supplicatione, humilitate destitutâ, multò esse acceptiorem: neque quia tam benignus & comis est, & ad me audiendum aditum præbet tam facilem, ego propterea in ubanè cum illo agere debeo; potius illi à me, quòd tam patienter graveolentiam meam toleret, perpetuæ

sunt agenda gratiæ. Eorum omnium, quos Christus in Evangelio sanavit, breves, humiles, & plenas affectus pij supplicationes legimus, ut meritò Psalmista Deum humilium vota, tanquam rem sibi gratissimam respicere affirmavit.

§. 3.

De Oratione mentali.

OMnem orationem, cum sit elevatio mentis in Deum, ^{13.} Oratio mentalem esse oportet; quam ^{mentalis} proinde duplicem facere possumus; ^{duplex} unam brevem, quæ adinstar Sagittæ in altum jactæ, ubi vis impressa se remisit, ad terram relabitur; alteram longiorem, quæ nullo motu labiorum; sed sola mente, sive cum discursu, sive ^{brevis.} fixo ad contemplationem interiori oculo permittis voluntatis affectionibus sanctisque motibus conficitur.

Brevem illam docuit aliquando S. Brigittam Virgo Dei Mater, cum illam de modo ad Deum recurrenti in tentationibus instrueret: Miraris, aiebat, te jam senem & provecæ ætatis acrioribus carnis stimulis agitari, quàm dum ætate florente in connubio ageres: id permittit Deus, ut te nihil esse, nec sine filio meo quidquam posse cognoscas, qui nisi

te